L'ESPORT CATALÀ

Nº 20

ANY I ▪ 18 D'AGOST ▪ 1925

La volta a Gràcia

El moment de la sortida al camp del C. D. Europa

Futbol estiuenc

El partit Europa-Sans tingué moments de veritable interés, com el de l'atrevida sortida de Bordoy per a treure la bala dels peus de Peidro, el davanter unionista.

Sobreentrenament

pel **Dr. Heckel**

Senyals del sobreentrenament

En els casos de sobrealimentació intempestiva o també d'insuficiència alimentícia en els homes dedicats als exercicis físics, en els de despesa d'energia voluntària excessiva, o bé en les persones d'emotivitat exagerada, es veu produir un amagriment ràpid, en el qual, segons la frase corrent, les carns es fonen. L'home sobreentrenat per les seves forces, porta a la cara senyals d'esgotament nirviósos. Certs músculs, contrets, estiren la pell de la cara, i el front sembla encara més amagrit. L'amagriment és, no obstant, més real, i particularment a la part superior del cos, el cap, el coll i els membres superiors, que estan descarnats. La circulació es torba; el semblant és sovint pàllid, i els ulls s'enfonsen i es ribetegen de negre. L'esguard perd aquella vivacitat i aquella franquesa enèrgica que caracteritza l'home en bon estat d'entrenament. Les pestanyes deixen d'ésser paralleles, s'entrecreuen, i el mateix ocorre amb el pelatge del nas. La suor esdevé molt abundant en començar-se l'exercici, i en lloc d'ésser tèbia i agradable és molesta i refreda fàcilment el cos. Durant els exercicis, la respiració es precipita, el cor bat tumultuosament, la tensió arterial s'abaixa, la venosa s'eleva, i l'energia muscular i la força resten disminuïdes; l'home es descoratja i es retira de les proves, afeblit, sufocat, allerat i desmoralitzat per una durada bastant llarga.

Aquests fenòmens s'observen bé en els professionals de certs esports, corredors, nedadors, remers i particularment els boxadors. Els americans diuen d'un home que es trobi en aquestes condicions que s'ha "esmicolat el cor" en entrenar-se.

Es, però, excepcional que els transtorns arribin a aquest grau, car la posada en forma d'un home per tal de fer-li resistir una prova no dura més que unes setmanes, i els errors fets durant aquest període no són pas d'accions suficientment destructives que no puguin ésser reparables.

La morfologia d'un home mal entrenat, o passant per períodes massa freqüents de sobreentrenament, ve que s'altera. En l'home sobreentrenat hi ha característiques funcionals i anomalies en el rendiment del treball.

En trobem un exemple frapant, fora dels mitjos esportiu i atlètic, en els camperols de les contrades pobres. En aquests les modificacions tenen lloc per causa de la impossibilitat de repòs i pr la necessitat de continuar, malgrat tot, el treball muscular quotidià per assegurar la vida.

La insuficiència del repòs i de l'alimentació actuen conjuntament, produint una forma de sobreentrenament particularment típic: una magror extrema del cos, una atrofia de les masses musculars, una "facies" beguda, galtes i ulls esfondrats, l'expressió fatigada, l'esguard mancat d'energia. Amb els progressos d'aquest decandiment el cos cedeix poc a poc sota l'atracció de la pesantor, i es deforma, arribant a produir aquest encorbament tan visible en els pagesos anorreats per llargs anys de treball. El "surmenage" de l'aparell locomotor es fa notar també en abultaments epifisaris accentuats, els membres semblen nusosos i fets de tendrum més aviat que musculars.

Aquesta lassitud i aquest afebliment físics estan, doncs, inscrits en totes les actituds del cos. L'home esdevé malenconic, abatut, trist, I com tots els intoxicats i els desnodrits, la irritabilitat s'estableix crònicament i l'home esdevé presa de còleres violentes. La depressió crònica l'incita a cercar els excitants, i molt sovint l'alcohol.

Hom troba, freqüentment en els minaires, a molts països d'Europa exemplars frapants d'aquests estats d'attrofia somàtica consecutius a la fatiga muscular crònica, a la insuficiència d'aliments digestius i d'aliments respiratoris.

Els transtorns funcionals que fatalment s'estableixen són de diferents ordres: el tub digestiu es fa mandrós, arribant a la dispèpsia, la constipació o la diarrea; la llengua es constantment bruta o de vegades d'un roig viu. Són freqüents les manifestacions pulmonars degudes a l'esgotament, com també la tuberculosi. A més a més vénen una sèrie de transtorns mentals que l'observador sagaç pot observar en poblacions senceres, per tal que es trobin empeltades en condicions miserables, car no es tracta ací, com hom pot veure, del feliç llaurador de Virgili.

HIPISME

La tercera reunió d'estiu a l'Hipòdrom

Començà la tarda amb una cursa de tanques, militar, que passà sense pena ni glòria. Dos únics participants. "Begga" sortí en cap i "Miss White", portada per un senyor que tenia força por, no l'atacà, anant sempre a gran distància.

Es corregué tot seguit el premi "Sarrià". per als poltres, es presentaren tots quatre, i mercès al starter, que donà per bona una sortida en la qual "Joconda" portava almenys trenta metres d'avantatge, aquest entrà primer, essent inútils tots els esforços que feren els altres per atrapar-lo. El senyor starter mereix un monument.

El premi "Pagodime" fou de bella lluita entre "Ivars" i "Whitby", entrant en joc a darrera hora "Gran Viña", que passà a "Ivars", entrant segon.

Començà llavors la part interessant de la reunió. Un premi a reclamar ens posà en línia el millor que tenim en qüestió de cavalls i jockeys. Es donà la sortida, i "Porto Sauro", un dels afavorits, muntat res menys que per Leforestier, es quedà al lloc; la decepció és gran, donc eren molts els que en ell fiaven llurs interessos. "La Mondaine" anà en cap, seguida de "D.ª Ignacia" i "Sandover". La primera anà prenent avantatge, i en començar la darrera corba "D.ª Ignacia" aconsegueix donar-li caça i s'entaula fortíssima lluita pel cap, per fi aquesta obté un cos d'avantatge i no se'l deixà perdre fins passar el disc. S'entaulen fortes discussions per la no sortida de "Porto Sauro", i un grup de la pelousse fa irrupció un xic violenta a les tribunes; al final, res.

El premi "Senmah" era el clou de la tarda. "Maruxà", "Rocambole" i "Pinocho" són els probables vencedors. Surten portant el cap "Saunesse"; a poc inicià l'atac "Rocambole", que mantè a un tren, al nostre entendre excessiu. La cursa ja ha passat de la meitat quan "Maruxa", que anava en quart lloc, atacà. "Pinocho", collocat segon, li presenta resistència; per fi passa aquell; el tren s'augmenta per part de tots, i en entrar a la recta van fets un garbuix. S'entaula un fortíssim cos a cos entre "Pinocho", que no ha perdut les esperances, i "Maruxa", que porta el cap. Cap dels dos volen cedir un dit de terreny, i els cavalls estan sempre a la mateixa altura; per fi la major tècnica de Leforestier i "Pinocho" aconsegueix prendre un cos al seu contrincant en mig de crits i aplaudiments, que semblava que la tribuna se n'anava a terra. En retirar-se Leforestier al pesatge fou ovacionat com mai havíem sentit en el nostre Hipòdrom. Decididament és el millor del millor.

Cristyo

RESULTATS TECNICS

Premi LUZUM\RIZ (2.800 metres)

1. "Begga", 3' 25" 4-5.
2. "Miss White", a 8 cossos.

Premi SARRIA (1.000 metres)

1. "Joconda", 1' 2-5.
2. "Joguina", a un cos i mig.
3. "El Bruch", a tres cossos.

PREMI PAGODIME (1.600 metres)

1. "Whitby", 1' 38" 2-5.
2. Gran Viña", a un cos i mig.
3. "Ivars", a tres cossos.

Premi RUBI (2.100 metres)

1. "D.ª Ignacia", 2' 13" 1-5.
2. "La Mondaine", a un cos.
3. "Sandover", a sis cossos.

Premi SENMAH (2.000 metres)

1. "Pinocho", 2' 9" 2-5.
2. "Maruxa", a dos cossos.
3. "Rocambole", a sis cossos.

TRIOMF

EN EL

Gran Premi de velocitat de l'Automòbil Club de França

Tots els cotxes participants en aquesta prova anaven equipats amb

Bosch

Magnetos, Bugies, Il·luminació, Engegada i Botzines

Bosch

REPRESENTANTS EXCLUSIUS

F. XAUDARÓ i C.ia

BARCELONA MALLORCA, 281

MADRID GENOVA, 5

HOMES MODERNS: REBUTGEU PERFUMS AFEMINATS!

AIGUA DE COLÒNIA-EXTRACTE
LOCIÓ-ROM QUINA-FIXADOR DEL CABELL

Per a Cavaller

L'HOME HA DE FER FLAIRE D'HOME

Redacció:
Barbarà, 11 i 13

Administració:
Passeig de Gràcia, 34, ent.

Telèfons 1316 A. i 1451 A.

Adreça telegràfica: VIBERNA

L'ESPORT CATALÀ

ANY I — Barcelona, 18 d'Agost de 1925 — N.º 20

Preus de subscripció:
BARCELONA
Pessetes 3.50 al trimestre
CATALUNYA
Pessetes 3.75 al trimestre
Número solt: 30 cèntims

Els socis - abonats

Una fulla no gens sospitosa en l'afer ens assabenta que són bastants els socis del F. C. Barcelona que s'han negat a satisfer el rebut del trimestre, allegant que si no hi ha partits no tenen per què pagar. Heus ací una nota que potser a molts haurà passat desapercebuda o a la qual hauran concedit escassa importància. I no obstant, és per on surt més de relleu la tasca infructuosa que d'uns anys ençà ha anat realitzant el gran club de fútbol; la manifestació de l'home que boi essent soci es considera deslligat del club en un moment de dificultat per aquest, vol dir que no hi ha en ell cap esperit de companyonia, i que aquest soci no passa de la categoria d'un senyor abonat als partis de fútbol.

Sense voler ja hem deixat anar la paraula. No són socis, sinó simplement uns abonats... I d'entre els 10 mil i tants, quants són els que pertanyen a aquesta darrera categoria? L'ambient insà en què es mou el fútbol a casa nostra ha tingut una més forta repercussió en un cercle poderós com el "Barcelona", perquè els directius en els darrers anys no han sabut sostreure's a aquesta perniciosa influència i empesos per la dreta dels grans equips obtinguts a preu d'or, convertint tota l'obra que no hauria hagut de passar mai dels límits purament d'esport en grans espectacles recreatius, no tenint cura de com despenien els diners; veient com el cercle anava sempre augmentant fantàsticament el seu pressupost de despeses, no tenien inconvenient en admetre gent nova i més gent nova.

Mentre tot ha anat bé, el soci d'abonament ha constituït, però, un ajut eficaç per a les Juntes; és en el pecat on ha trobat la penitència, i aquest espectador que lluïa la insígnia del "Barça" a tothora, i en canvi ara l'ha amagada només davant la femença que algú podia fer-li una indicació perquè se la tregués, fins es nega a pagar la quota reglamentària.

Se'ns observarà que en els Estatuts deuen haver-hi sancions, i que si no estan reglamentades de fet poden prendre's tot seguit que el cercle torni a la normalitat. Dubtem de l'eficàcia del procediment si no comencen els de dalt a remoure fonamentalment tot el desgavell que existeix en el Club, i la primera cosa que ha de fer-se per tal d'aconseguir-ho és vetllar amb més energia per l'esperit eminentment esportiu que ha de tenir la seva actuació, i no tenir tanta cura de la part espectacular. El "Barcelona" es troba rodejat d'una sèrie de pervinguts hom no sap d'on, i que arrepenjant-se a la casaca de l'un o de l'altre han arribat a fer del club un petit feude, i ignorants com són de l'alta missió que ha de guiar-lo van anorreant de mica en mica tota la gran obra. A això cal posar-hi un punt final, i la millor manera és destriar ben bé els dos punts que avui constitueixen el nus més fort que té entrebancada la bona marxa del club. La part econòmica i la part "esportiva". En aquest darrer el "Barcelona" ha assolit èxits innegables i ha demostrat tenir gent que sap ben bé tractar de "tu a tu" elements que molts d'altres no en volen saber res ni tenir-hi cap intervenció.

En canvi en la part econòmica el "Barcelona" ha fracassat.

Les raons no volem saber-les i tampoc seria aquest el lloc de depurar-les, però és evident que el club que obtenia entrades més reforçades és el que es troba en situació més penible, la qual cosa prova que s'ha despès més del que es podia o del que s'havia de despendre.

I mentre a aquest aspecte no s'hi posi cura, mentre es deixi barrejar la part diguem-ne "tècnica" amb la de cabals, mentre les despeses del Club blau-grana no estiguin en consonància amb un honrat i eficaç pressupost, mentre no es delimitin clarament les atribucions i funcions de cadascú, mentre no s'exigeixin responsabilitats en les malversacions, mentre no siguin bandejats els que demostren un excessiu interès personal en intervenir en les funcions directives, mentre no hi hagi qui tingui el valor d'exposar sense embuts quina és la situació veritat de les finances del club, mentre no hi hagi qui s'oposi a les repetides xarangues i festetes a les quals tan aficionats són alguns i que cada vegada han representat una forta sagnia per a les arques del club, mentre no es faci una obra de depuració en tots sentits, el club haurà d'eixoplugar per la força de la necessitat tots aquests socis d'abonament, que si en els bons dies són els que més criden i els que més es fan sentir, en els moments dificultosos són els que es neguen a satisfer la quota... perquè no hi ha partits.

REMARQUES

L'essencial en esport és jugar pels teus, no per tu mateix.

Duc de York.

* * *

En tots els temps la medicina, àdhuc embrionària, no ha deixat de reconèixer l'abast de l'exercici enèrgic des del punt de vista de la salut.

P. de Coubertin.

* * *

Aquests dies s'ha parlat amb molta insistència d'haver estat descoberees algunes irregularitats en el cobrament de rebuts a socis d'un important cercle de fútbol que està fent vacances forçoses.

Preguntats els de la Junta què hi havia d'exacte, s'han limitat a dir que l'afer s'està revisant amb tota cura, per bé que creien que no tenia la importància que algun mal pensat li havia volgut donar.

* * *

Els argentins vingueren a Europa i perderen quartos llargs. Els brasilers també en llur excursió per terres franceses i italianes hi hagueren d'afegir diners. Només En Sanmartin pot ufanar-se d'haver-n'hi guanyats.

Ara es proposa de fer venir els paraguais, que, segons ja ens adverteixen, són uns uruguais amb 40 graus de temperatura; això és, molt forts i molt valents, i que si haguessin assistit a les Olimpíades haurien fet si fa no fa com els seus veïns de la República Oriental.

Si aquesta represa reïx, no desesperem de veure cada temporada una brillant i selecta representació futbolista de cada una de les Repúbliques americanes, que vindran com els seus germans de l'Uruguai amb caràcter "d'ambaixadors". En Sanmartín és un viu.

* * *

Fullejant el diari d'En Godó, trobàrem l'altre dia el suggestiu títol en un telegrama d'Ooslo, que deia: "Terrible salto". Jutjeu la sorpresa en veure que es referia al record mundial de salt amb perxa que acaba de batre l'Hoff.

* * *

Scarone, segons ha dit en un diari de La Corunya, se'n va cap a l'Uruguai meravellat per la visió de les belles costes gallegues i amb el cor robat per la brillantor dels fulgurants ulls d'una formosa filla del país.

Scarone, pot que es veu, a més de bon xutador és terriblement enamoradís. I nosaltres que ens crèiem que l'aventura d'Arenys constituia quelcom d'excepcional i que fins el podria fer retenir al "Barcelona"...

Però ara ens haurem convençut que tot és una ensabonada a l'americana...

* * *

D'un interviu amb Bottechia:

—...tinc un petit de dos anys.

—Serà ciclista aquest petit?

—No. El faré feixista. Sembla que això a Itàlia té més bon esdevenidor.

* * *

El primer dia d'anar en bicicleta ningú no cau. Les caigudes comencen després, quan hom ja es creu saber-ne i va amb aquell aire de tant se me'n dóna.

Parellament, els xofers neòfits potser no són tant de témer com els xofers consumats.

La prova del poc perill que ofereixen els novells conductors és la tranquillitat amb què l'enginyer examinador s'embarca cada dia amb diferents aspirants al títol de conductor, sense que li facin impressió les peripècies d'un examen poc brillant.

* * *

Tret d'una notícia publicada per "Le Quotidien", de París:

"Dos avions de l'escola d'aviació de Chalons... han entrat en collisió quan es trobaven a 100 metres d'alçària...

Els aparells han caigut d'una alçària de 200 metres."

Es clar, com que cada aparell estava a 100 metres d'alçària, tots dos han caigut des de 200 metres!

* * *

Una publicació que senti el respecte degut a allò que representa, al seu públic i a ella mateixa, no sols anirà amb compte amb tot article o simple nota que publiqui, sinó que àdhuc sotmetrà els anuncis a un control purificador.

Malauradament no sempre hom posa prou cura, voluntriament o involuntàriament, a admetre certes propagandes. No volem parlar avui d'algunes formes de publicitat de mala fe palesa, l'allusió de les quals en un número anterior sembla que causà rebombori en algun indret. I això que no citàvem cap nom! No hi ha com tenir cua de palla...

Avui volem assenyalar una propaganda de mal gust que apareix constantment damunt una revista esportiva (?).

Es tracta d'un anunci on hi ha un auto al fons i un elegantíssim esportsman a primer terme. El text comença: "EL CAMPEON DE LA VELOCIDAD en la curación de la blenorragia es el..."

Qualsevol publicació esportiva amb cara i ulls no admet un anunci així. Cal dir, però, que es tracta de la revista "Aire Libre", de Madrid, que, com tothom sap, és d'allò més poca-solta i mal conjuminat i que menys té a veure amb l'esport de tantes publicacions esportives que es fan i es desfan.

* * *

Battling Siki ha estat expulsat dels Estats Units per indesitjable, després d'haver fornit diàriament matèria per a un fet divers als periòdics de tot el món.

Un diari francès tem que el boxador negre desembarqui a França, i proposa que sigui tornat al Senegal, on potser arribarà a fer fortuna constituint-se en reietó d'alguna tribu indígena.

Es veu que als francesos els senegalesos només els agraden d'uniforme.

* * *

Un club del Nord — on tothom, dit sigui de passada, és amateur — ha vist fugir 7 jugadors, 7, dels seus rengles, en un mes.

Es veu que això dels "dulces lazos" (lèxic de "La Vanguardia") tira molt, ja que sembla haver-se declarat una epidèmia sentimental entre els jugadors de fútbol, els quals, en un moment donat, senten l'enyorança de tal o tal altre club, després, naturalment, d'una entrevista amb algun element d'aquest club.

L'experiència demostra que quan es tracta de jugadors catalans això dels "dulces lazos" sempre fracassa.

* * *

Hom planyia a Botecchia a causa dels sofri-

ments que tan sovint el fred i la pluja ocasiona als corredors ciclistes.

"No cal que ens planyeu massa — va respondre l'italià—, és el nostre ofici; quan jo era carreter i traginava fusta l'any 1920 al Friou i sortia a la nit amb deu graus sota zero sofria més que en el Tourmalet i en el Galibier reunits. Aleshores guanyava 10 lires cada dia, mentre que ara..."

* * *

Anys enrera, per la manca de notícies interessants que sol observar-se a l'estiu, els diaris publicaven "canards" que intriguessin el públic.. Així era costum a França que els diaris parlessin de la "serp de mar", i aquest terme ha restat en l'argot periodístic francès.

"L'Auto" ha trobat una serp de mar per passar l'estiu: el "fanion" de l'"A", i cada dia destina un parell de columnes totalment ininteressants.

Per demostrar els avantatges de pertànyer a l'"A", algunes vegades esmenta exemples d'ajuda mútua a favor d'algun motorista en pana. L'altre dia, un adherit a l'"A" explicava, tot emocionat, que la seva germana havia sortit en moto i es trobà en pana sense reeixir a arreglar-la. Passà un altre adherit a l'"A", que, després de tres quarts de potinejar la moto, fracassà també. Llavors aquest darrer, galant, féu pujar la motorista al seu cotxe i la tornà a casa seva, la qual cosa li féu fer una volta de 30 quilòmetres.

Els malpensats deuran haver trobat matèria per fer mals pensaments. El més petit que pot fer-se és que, segurament, de no haver-se tractat d'na motorista, el seu company accidental no hauria extremat tant la seva amabilitat.

* * *

Un poeta italià que es deia Alexandre Guidi (1650-1712) i era borni, geperut, esquifit i de feble salut, un dia que anava a portar a Climent XI un exemplar de la traducció de les homílies d'aquest papa, homílies que Guidi acabava de traduir i de fer imprimir, tot fullejant el volum s'adonà d'una enorme errada tipogràfica i en ressentí una tal commoció que, colpit d'un atac d'apoplexia, moria en poques hores.

No sabem si amb el temps ens hem acostumat a les errades o ha augmentat la resistència humana. Si no fos això la professió de redactor esportiu fóra segurament la que presentaria una mortalitat més elevada.

L'extraordinari atleta finlandès Paavo Nurmi

Els Jocs Olímpics d'Anvers - La primera desfeta de Nurmi en competició internacional - Doble revenja - Edwin Wide - El match Wide-Nurmi

La gesta de Kolhemainen no pogué pas ésser renovada per Nurmi en els jocs d'Anvers, car vencedor en els 10,000 metres i en el cross-country, fou batut en els 6,000 metres pel francès Guillemot.

Heus ací com succeí això darrer. Bon punt sonà el tret de pistola, tres americans, seguits pel campió d'Anglaterra, Blewit, surten menant un tren viu i constitueixen un primer escamot que precedeix un altre format per una dotzena de corredors, entre els quals figuren Guillemot i Nurmi.

A la tercera volta, Speroni, el corredor italià conegut dels barcelonins, demarra, passa el primer escamot i pren el cap a un tren extremadament viu. Speroni es fatigarà més tard i perdrà tota possibilitat de classificar-se honorablement, però la seva envestida té la virtud de fer millorar el temps de la prova. Dues voltes després, Speroni és aconseguit per Nurmi, al qual com la seva ombra segueix Guillemot; els dos favorits s'isolen; la victòria serà abastada per un d'ells. I heus ací que el públic assisteix a un nou duel semblant al d'Estocolm, entre Bouin i Kolhemainen. Nurmi mena sense parar. Guillemot el segueix a una gambada de distància, com si un llaç invisible l'unís al finlandès. La campana anuncia la darrera volta. Falten cobrir 400 metres. Tots els espectadors se senten punyits davant la lluita formidable entaulada entre els dos millors corredors de mig fons del món. A 200 metres de l'arribada, Guillemot es col·loca a l'altura de Nurmi i acte seguit demarra i pren cinc metres al finlandès, el qual, sorprès, tracta d'accelerar, però és inútil, car Guillemot segueix prenent-li terreny i arriba a la meta amb 30 metres d'avantatge. Guillemot ha venjat esportivament Jean Bouin; el seu temps fou 14 minuts, 55 segons, 3/5.

Després de la data memorable dels 5,000 metres d'Anvers, el 17 d'agost de 1920, Nurmi no ha tornat a ésser batut, fora d'una prova handicap sobre pista coberta i el dia que a conseqüència d'una indisposició abandonà, fa tres mesos, als Estats Units.

Nurmi assolí en els mateixos Jocs d'Anvers, damunt de Guillemot, una doble revenja, batent-lo en els 10,000 metres i en el cross-country.

La final dels 10,000 metres va tenir lloc el 20 d'agost. A la sortida els anglesos Wilson i Clibbons prenen la davantera. Guillemot els aconsegueix al cap de dues voltes. Nurmi ha perdut 50 metres i sembla trobar-se en dificultat quan l'aconsegueix l'italià Macario, que, com si el recollís, el porta cap a l'escamot davanter. A tres quilòmetres de l'arribada, Wilson, Guillemot, Nurmi i Macario van plegats, i novament la lluita es circumscriu entre el francès i el finlandès. Guillemot intenta vanament de deixar Nurmi. A 250 metres de l'arribada ho torna a provar i li pren dos metres. Però a la línia dreta final és atrapat i batut per Nurmi, qui aconsegueix prendre-li 15 metres en una envestida irresistible. El seu temps fou 31 minuts, 45 segons 4/5.

El cross-country va ésser la confirmació de la vàlua de Nurmi, qui va guanyar la prova en 27 minuts, 15 segons, davant del suec Backmann. Guillemot abandonà.

Pregunteu a Nurmi quina ha estat la més gran cursa de la seva vida i és gairebé segur que no us dirà pas fos la que forní als deu anys a Abo; tampoc us citarà la seva gran victòria d'Helsingfors amb ocasió dels campionats "juniors" de Finlàndia; ni les seves victòries en els Jocs Olímpics d'Anvers i de Paris. Car allò que Nurmi considera el punt culminant de la seva cursa és el seu match amb el suec Wide, l'any 1921, a l'estadi d'Estocolm.

Ervin Wide és encara avui el rival directe de Nurmi; la prova és que acaba de batre a Estocolm mateix els records mundials dels 2,000 i dels 3,000 metres que detentava el finlandès.

Wide és un mestre d'estudi d'Estocolm. Finlàndia el reclamava com a seu, car Wide nasqué a les illes Aland, situades entre Suècia i Finlàndia, que segons decisió de la Societat de les Nacions pertanyen actualment al darrer dels esmentats països. Però Wide es féu naturalitzar suec, que és també, segons sembla, la nacionalitat dels seus ascendents.

L'any 1920 Wide no estava encara madur per als Jocs Olímpics d'Anvers. L'any següent adquirí la classe internacional i comença de tombar tots els records suecs. Ningú no coneixia els límit del nou campió, i hom veié en ell a Suècia el sol atleta capaç si no de batre Nurmi, almenys d'obligar-lo a emprar-se a fons. Fou aleshores quan Suècia va llençar un repte a Nurmi, en nom de Wide, a disputar en forma d'un match entre tots dos.

El match fou ultimat. La distància acordada fou la d'una milla, 1,609 metres, amb presa del temps als 1,500 metres, car Wide esperava batre el record mundial d'aquesta distància que detentava des de 1917 Zander, un compatriota seu. Nurmi havia insistit per la cursa d'una milla, car havia abaixat, contra el rellotge, tots els records oficials i amateurs d'aquesta distància amb el temps estupefacient de 4 minuts, 12 segons, 3/5.

El match Nurmi-Wide tingué a Suècia el caràcter d'un esdeveniment nacional. Hi assistiren més de 20,000 persones. El Rei s'hi féu representar; mai hom havia vist a la tribuna oficial tants de personatges significats.

El 22 d'agost de 1923, a les set del vespre (els dies són molt llargs a l'istiu, a Suècia), els dos corredors feren llur aparició a la pista en mig de les ovacions de la multitud. Llur posat revelava llur forta impressió, car tots dos comprenien que ultra l'honor esportiu l'honor nacional estava en joc.

Nurmi havia madurat el seu pla d'acció. Es proposava acomplir uns ràpids 400 metres, després dels quals ralentiria per refrescar-se. Comptava d'aquesta manera desbordar el seu adversari.

Però fou Wide qui prengué la davantera des que sonà el tret de pistola. Al cap d'una volta el suec tenia ja set metres d'avantatge. La multitud vibrava d'estusiasme.

A la segona volta Nurmi escurça insensiblement la distància i passant Wide, pren el cap. El suec accelera i tota una volta és correguda colze a colze.

Al començament de la quarta volta, Wide demarra, però Nurmi accelera al seu torn i no es deixa passar. Demarrant quan Wide renuncia a prendre el cap, arrabassa al suec 3 ó 4 metres. Nurmi fineix els 1,500 metres en 3 minuts, 53 segons; Wide en 3 minuts, 54 segons 2/10. El record del món de Zander resta batut dues vegades.

La cursa continua. Falten 109 metres per a la milla. Nurmi augmenta el seu avenç i acaba amb 8 metres d'avantatge, en 4 minuts, 10 segons 2/5. Wide fineix en 4 minuts, 13 segons. El record del món és batut, però, ara, per Nurmi solament.

En acabar la cursa Nurmi declarà:

"La tasca és difícil, però crec tanmateix que no és impossible per a un campió realitzar el 1,500 i la milla en temps inferiors a 3 minuts, 50 segons, i 4 minuts, 8 segons.

L'home que reeixirà aquesta performance mereixerà el títol de campió del món.

Entre els corredors de velocitat i els de fons hi existeix un sol punt de comunicació: són els 1,500 metres i el seu succedani, la milla (1,609 metres). Diversos grans atletes de la terra han practicat aquesta distància, des de George Shrubb fins a Sheppard, Meredith, Zander, Joan Bouin, Jones i Taber.

I jo he establert diversos records. Me'n resten encara molts per batre. Penso atribuir-me'n alguns esperant la data dels Jocs Olímpics de París, l'any que ve."

EL PAS DEL CORREDOR OHRT

Fà una pintoresca pintura de l'estiu a Barcelona i parla de les impressions que li han causat els nostres ciclistes i les organitzacions

Els nostres lectors recordaran que darrerament va venir a córrer l'australià Ohrt, una figura que alguns anys enrera havia figurat en totes les grans proeses ciclistes, però que ara es dedica al modest turisme de recórrer els velòdroms de segon i tercer ordre. A Barcelona no va pas causar una gran impressió l'ex-famós australià. Però si l'estat del seu estómac no va deixar-li fer res de bo, en canvi no el privà de cultivar la seva fantasia, en la qual l'Ohrt demostra unes qualitats tan exuberants, que no podem per menys de "retransmetre" unes declaracions que li posa en boca un diari parisenc amb el suggestiu títol de "Les reunions ciclistes a Barcelona es corren de les onze de la nit a les dues del matí".

"A la Península se sofreix un període de secada i calor que no s'oblidarà pas depressa,—comença dient—. Catalunya és especialment afectada. Fa sis mesos que allí no saben què és una gota de pluja, —ens deia Ohrt, que acaba d'arribar de Barcelona—. La gent no té ni esma de parlar! L'altre dia al correu, el funcionari, gotejant de suor, mig endormiscat, em féu repetir tres vegades la mateixa pregunta i en donà els segells amb un gest insolent, tenint cura de no moure's massa! Al carrer els homes ja no es giren per veure les dones i les "señoras" no miren més els "señores". Un no fa més que empassar-se begudes gelades als jardins... a les quatre del matí i després hom s'ajassa en la frescor fins el crepuscle. L'aigua hi és estalviada amb cura, tanta és la por de quedar-se sense. Es clar que les reunions ciclistes no es donen ni durant el dia ni després d'haver sopat. Les "nocturnes", en les quals acabo de prendre part a Sabadell, no començaven mai abans de les onze de la nit i no acabaven més aviat de les dues del matí.

—Els pistards d'allí són bons o mediocres?

—N'hi ha alguns que són perillosos en llurs pistes. Espanyol, per exemple.

—El públic s'interessa pel ciclisme en pista?

—El públic és irregular. Tal programa emplena la sala de gom a gom i tal altra no atraurà més que tres pelats i un arrapat. Cal dir, però, que la publicitat hi és molt mal feta. Si Serés anava a córrer allà veuria el seu nom als cartells escrit en tipus de dos centímetres d'altura, mentre que els dels comissaries en tindrien triple. El públic s'interessa molt, per ara, pels corredors amateurs; i els Clubs són nombrosos i floreixents a la "província" catalana..."

Les grans proeses esportives

La travessia del Canal de la Mànega

El gran nombre de temptatives que diferents nedadors i nedadores estan realitzant, precisament aquests dies, per aconseguir travessar el Canal de la Mànega, ens ha fet creure que fóra interessant de parlar-ne un xic.

Per a millor explicació de tot el que pot tenir una mica d'interès per als nostres lectors, dividirem el nostre treball en breus apartats.

Historial de la travessia

La travessia del Canal de la Mànega nedant ha estat de molts anys una cosa que ha apassionat qui-sap-lo una gran majoria de nedadors. Des de l'any 1875 sobretot és quan ha pres una major volada, puix que des de la data esmentada, o siguin 50 anys, han estat més de 60 temptatives les que s'han portat a cap. Els cinc anys últims per això són els que s'emporten el màximum, ja que la febre per aconseguir-ho sembla haver augmentat considerablement.

De totes aquestes temptatives portades a cap durant tots aquests cinquanta anys, només cinc han estat les que han reeixit. Vegem-les:

La primera l'obté el capità anglès Mr. Webb, qui els dies 24 i 25 d'agost, sortint de Douvres, va arribar a la platja de Calais en 20 h. 45 m.

La segona fou la que obtingué, l'any 1911, l'anglès Mr. Burgess, el qual sortint també de Douvres el dia 6 de setembre del dit any 1911 arribà l'endemà, dia 7, després de 23 h. i 40 m. de romandre al Canal.

La tercera, quarta i quinta s'obtenen totes l'any 1923, per dos americans i per un italià, en la següent forma: Sullivan (americà), els dies 5 i 6 d'agost de 1923, aconsegueix anar de Douvres a la platja de Calais, en 27 h. 45 m.; Tiraboschi (italià), els dies 11 i 12 d'agost de 1923, sortint de Gris-Nez (França) arribava a Shakespeare Cliff, en 16 h. 33 m., ço que constitueix, per ara, el record de la travessia; i finalment, Toth (americà), els dies 8 i 9 de setembre del mateix any, també sortint de Gris-Nez arribà a Hope Point, cinc milles a l'est de Douvres, després de 16 h. 54 m.

Aquestes han estat les úniques vegades que s'ha aconseguit travessar el Canal nedant, emprant-hi cadascú el seu estil un xic primitiu, i encara no seguit. En Webb i en Burges feren "ower"; Sullivan i Tiraboschi, la braça, i Toth sembla que feia una espècie de "trudgeon".

Les temptatives fracassades

En canvi han estat moltes, com hem dit, les temptatives que s'han dut a efecte sense que hagin reeixit. Han estat molts els nedadors que, malgrat d'haver-ho provat un any darrera l'altre, no n'han pogut sortir. Com a cas de més persistència hi ha el de l'anglès Mr. Wolf, qui durant els anys 1908 a 1914 va intentar-ho nou vegades.

Entre els noms dels més sobresortints nedadors que ho han intentat hi ha el de l'egipci Mr. Helmy, el francès Michel, l'anglès Perks, l'americà Petterson, el canadenc Perrault, el francès Pouilley, entre els homes, i l'anglesa miss Hills, la francesa Mme. Sion i l'anglesa nascuda a la República Argentina miss Harrison, entre les dones.

Alguns d'ells han arribat a fer travessies de 10, 15 i fins 20 hores, però que no han pogut acabar o bé degut a l'esgotament físic o al fred, o bé àdhuc en alguns casos pel mateix estat de la mar, que feia impossible que un vapor pogués acompanyar-los.

Les temptatives d'enguany

L'èxit que aconseguiren l'any 1923 els que ho intentaren féu que l'any següent fos molt crescut el nombre dels que volgueren provar fortuna, però cap no hi reeixí. Aquest any també és gran el nombre de gent que vol intentar-ho, però el que crida més l'atenció és la gran concurrència de dones. Ultra Mme. Sion, qui en una prova que féu fa alguns dies també fracassà, hi ha miss Harrison i miss Ederle. La primera sembla que porta una excellent preparació, que ha demostrat en el Marathon nàutic que sobre 40 quilòmetres va organitzar "L'Auto", de París, al Sena, no fa gaires setmanes. La segona, cèlebre campiona i "recordwoman" del món, ve anunciant una gran preparació i unes grans esperances de reeixir i ésser la primera nedadora que ho aconsegueix. Nosaltres ens atreviríem a dir que aquesta és la que té més condicions per aconseguir-ho, puix que en el seu país està acostumada a les grans distàncies i té demés un coneixement perfecte del que és la natació, la qual cosa dubtem molt que tinguin els altres. Es la primera veritable nedadora que ho intenta.

En parlar de les temptatives d'enguany no podem deixar de fer-ho de la que ha realitzat el coronel anglès Mr. Freyberg que sembla que sense cap preparació intentà fer la travessia i hagué de desistir-ne quan només — segons els diaris — li mancaven 500 m. per arribar a la costa oposada. Per les dificultats que ofereix la travessia del Canal, que ja explicàrem, creiem una veritable imprudència d'intentar-ho sense anar-hi molt però molt ben preparat.

Les dificultats del Canal

El Canal de la Mànega té aproximadament en el seu punt més estret uns 38 quilòmetres i mig. Hi ha corrents en totes direccions i totalment oposades, que dificulten extraordinàriament el seguir una línia recta. Demés aquests corrents provinents els uns del Nord i els altres del Sud, porten els primers unes aigües quasi gelades i els segons unes més aviat temperades, que fan que en passar dels uns als altres durant la travessia les diferències de temperatura constitueixin una de les dificultats més grosses a vèncer. També constitueix un obstacle difícil l'estat de la mar, que per efectes dels vents, ja sigui de la direccions que siguin, sempre regolfen dintre el Canal. Per això la millor època de l'any és l'agost, per fer-ho. No hi ha que dir que la llarga distància que separa una costa de l'altra també és una dificultat.

Com es preparen els que ho intenten

Avui dia això de la travessia del Canal de la Mànega quasi podríem afirmar que és una atracció o un negoci de les costes francesa i anglesa, prop de Calais la una i de Douvres l'altra. A totes dues bandes hi ha gent que estan cansades d'acompanyar temptatives i fins travessies completes. Els que surten de Calais porten personal francès, i el que surten de Douvres, personal anglès. Sembla que a França hi ha un tal M. Joe Costa que ja ha acompanyat vint-i-una temptatives, i un tal M. Douai que té idees personals sobre la travessia, és a dir, sobre l'instant més oportú per fer-la, i que ha adquirit gran fama des que va ésser el conseller de Tiraboschi i de Toth. Fins fa poc es creia que la millor manera de travessar el Canal era sortint d'Anglaterra, però aquests dos darrers ho feren des de França, ço que ha donat lloc a una competència que fa gràcia entre les dues costes. A Anglaterra hi ha Mr. Burgess que s'entreté acompanyant en els entrenaments als nedadors que es preparen. Mr. Wolf també hi contribueix. Són els dos més significats especialistes anglesos.

La preparació consisteix a traslladar-se a la costa de la qual es pensa sortir, bastant temps abans, a l'objecte d'entrenar-se a romandre a l'aigua, nedant forces hores cada dos o tres dies, i els altres entrenaments de poca durada. S'ha d'encarregar de seguida que s'arriba un barquet que pugui acompanyar durant els entrenaments i en la temptativa. Això com és natural, costa una quantitat bastant crescuda, i ha estat causa de més d'un abandó degut a què molts per manca de diners han precipitat l'intent final. Hi ha hagut nedador, com Sullivan, que va saber treure partit del seu èxit per fer una "tournée" per music-halls d'Amèrica que li pagà les despeses esmerçades. Miss Harrison tenia l'any passat una subvenció de l'Ajuntament de Buenos Aires de 800 lliures esterlines. L'any 1923 hi hagué tanta competència perquè hi havia un premi de 1,000 lliures.

El consell que donen principalment els competents en la matèria, i que són els que acostumen a comboiar el nedador des del vaixell que els segueix, és que no s'ha de forçar mai, i que les qualitats físiques que es necessiten per aconseguir-ho són: ésser home de 35 a 40 anys, grassos, és a dir, amb greixa abundant, tranquils, sense nirvis, puix que un home jove, magre i nervióós diuen que no ho aconseguirà mai. Posem com a tipus ideal per fer la travessia l'egipci Helmy, qui diu que té d'alçada 1'93 m. amb 1'43 m. de pit, i pesa 112 quilos, havent arribat fins als 155.

Com es fa la travessia

La millor hora per sortir sembla que és quatre hores abans de la plena mar, de manera que coincideixi en fer una gran part de travessia de nit, puix que diu que l'aigua està més calma, i convé que sigui quatre hores abans de la plena mar per aprofitar el corrent que porta fins al mig del Canal i aprofitar immeditament després la que porta cap al Nord i costa anglesa. Els resultats de Tiraboschi i Toth són bastant eloqüents per creure-ho efectiu, ja que seguiren aquesta teoria.

Aquest acostuma a fer la travessia completament nu, fora de Tiraboschi, qui va fer-ho amb un maillot que li tapava tot el cos, segons ell, per resistir millor el fred, però segons males llengües, perquè duia a sota una combinació de flotadors. El que sí es posen tots els que intenten travessar la Mànega és una capa el més completa possible de greixa, a l'objecte de resistir el fred. Durant la travessia s'alimenten de brou concentrat i rom, que se'ls dóna tantes vegades com el demanen, i sobretot quan entren en corrents d'aigua freda.

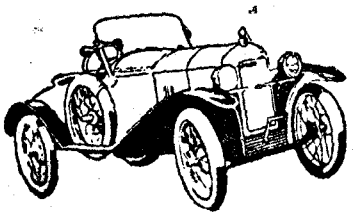
Com és natural, amb ells i dalt del vaixell van els que han de comprovar el temps esmerçat i la realitat de la travessia.

Això és tot el que hem pogut recollir de la travessia del Canal, que aquests dies és de tanta actualitat, degut al sens fi de temptatives que realitzen nedadors i nedadores de tot arreu.

Serà aquest any 1925 tan fructífer com el de 1923? Per ara les dues o tres temptatives que s'han fet han fracassat. Ja veurem les altres!

LEUNAM.

CUENTA-KILOMETROS
CUENTA-REVOLUCIONES
RELOJES
ELEVADORES DE GASOLINA
O.S.
CONCESIONARIOS EXCLUSIVOS PARA ESPAÑA
E. y J. PUJOL XICOY
Clarís, 103 - Teléf. G. 371 - BARCELONA

AMILCAR
AGENCIA EXCLUSIVA
PARA CATALUÑA Y
BALEARES
J. ALVAREZ y C., S/C
Provenza, 185

BOXA

Del match Cañizares - Ciclone

Després d'una sèrie ininterrompuda de victòries i de belles actuacions, el combat fornit per Young Ciclones dijous passat al Mundial Esport ens assenyala que l'actual challenger del campionat peninsular del pes ploma no ha arribat encara al grau de maduresa desitjable perquè l'afició boxística catalana pugui considerar-lo com un home susceptible d'arrabassar els trofeus reservats als veritables "asos". Baldament la decisió dels jutges assenyalant-lo vencedor del combat sigui l'expressió justa de l'actuació dels dos homes damunt del ring (la qual cosa és per a molts discutible), aquesta actuació, pel que toca a Young Ciclone, no fou pas suficient per deixar satisfets no ja la majoria dels que la presenciaren sinó que tampoc pot satisfer l'esmentat, i això, a la vetlla del campionat peninsular del pes ploma, determinarà segurament corrents pessimistes en el públic i en el mateix interessat, que segurament poc satisfet del seu treball no podrà presentar-se davant d'Antoni Ruiz, amb aquell convenciment de les pròpies forces i amb aquell optimisme que necessita tot aquell que emprèn una tasca difícil, amb la seguretat i confiança, en fi, que constitueixen un anticip de la victòria.

El públic que acut a les reunions pugilístiques és essencialment voluble, i no hi ha pas dubte que el resultat del combat de dijous deu haver fet baixar el paper Ciclone en proporció evidentment exagerada. En conseqüència, els organitzadors catalans no s'atreviran a oferir, per al match Ruiz-Ciclone, bosses que sobrepassin les que ofereixen els madrilenys, la qual cosa farà que el combat no tingui lloc ací i que per tant el nostre representant hagi de lluitar amb un nou desavantatge. Tot plegat constitueix, per a l'esmentat, una considerable quantitat de factors adversos, que difícilment podrà vèncer.

Tornant al match de dijous, hem de dir que Ciclone no va poder mai sotstreure's al mètode de lluita que li imposà el seu contrari. Seria fer-li una grossa injustícia dir, com molts han dit, que la seva actuació fou desastrosa; cal més aviat considerar-la com a desencertada i susceptible d'ésser millorada a bastament si l'encontre tornés a tenir efecte. Nosaltres acceptem que Ciclone obrà santament acudint en els primers rounds el cos a cos que li imposava Cañizares, ja que amb ell es posà a cobert dels atacs tan perillosos com inopinats que a distància podia dirigir-li el seu adversari. El que trobem inadmissible és que amb major anticipació no tractés d'imposar el joc llarg que és aquell en el qual excelleix, car quan es decidí a fer-ho les seves forces físiques no li permetien ja aquella eficàcia moral i material que altres vegades i damunt d'altres adversaris ha assolit tan brillantment. En el cos a cos constant és evident que Ciclone no va experimentar mai una situació d'inferioritat remarcable i àdhuc hi hagué moments en els quals el domini li pertangué clarament, però això fou potser el que va induir-lo a error i el que féu que insensiblement es trobés seriosament handicapat. Quan en els rounds finals Ciclone tractà d'imposar el seu joc, era ja tard, però no tant perquè de tant en tant ens donés la impressió d'una classe poc comuna, ensems que d'un esperit combatiu remarcable.

En resum, pot dir-se que el resultat del match de dijous constitueix per a Ciclone una lliçó que esperem que li serà profitosa per a l'esdevenidor. El seu mèrit com a boxador no resta, segons el nostre parer, disminuït, i els seus divuit anys encara no complets són una garantia més que suficient per tenir dret a esperar un perfeccionament en la seva tècnica rarament assolible.

Cal tenir també molt en compte que si el fall dels jutges fou desencertat, tampoc la decisió podia ésser favorable a Cañizares, qui, en el nostre concepte, no féu prou perquè li fos atorgada, car per a això hauria calgut que aquest hagués boxat, i és evident que es dedicà més a no deixar boxar el contrari que no pas a allò primer.

Alfons Cañizares, després d'una tongada d'inactivitat, va fer dijous una reaparició força reeixida. Si Cañizares hagués topat amb Ciclone després d'haver fet prèviament uns quants combats, no sabem pas com li hauria anat al darrer. Ér cert que l'estil de Cañizares és tan poc agradable com es vulgui, però com que no infringí cap regla ni hagué d'ésser cridat a l'ordre per faltes, seria esportivament una injustícia fer-li càrrecs per aquesta particularitat, encara que no cap negar que si fos possible que l'estil de Cañizares s'avingués més amb la boxa clàssica, hi guanyarien ell i el públic; ell, perquè obtindria, donades les seves qualitats físiques, resultats més decisius, i el públic perquè ho passaria millor veient-lo "explicar-se". En conjunt el joc que emprà dijous fou molt apropiat, enc que calgui convenir que el match nul és sempre l'expressió més adequada que pot merèixer dels jutges.

Passem ara encara que breument a ressenyar els altres encontres.

Antonio, l'ex-amateur, i Roca, feren un bonic combat, després del qual fou donat match nul. El primer és un xicot que promet, puix està en possessió d'un cop perillós; dijous va estar una mica lent i poc variat. Roca boxà millor i atacà al cos i a la cara amb molta severitat.

Diògenes, que sortí en substitució de Caner, i Aragonès, feren match nul. El primer estigué millor i més ràpid que el segon.

Ripoll vencé Climent per parar l'àrbitre el combat en el segon round.

Galceran va batre Simó, per k.o. al segon round.

CRITIAS

BOXA Mundial Sport de la Diagonal
Dijous, dos grans campionats

La propera reunió del Mundial Esport

Vallespín, contra Gironès

La revenja d'aquest encontre que tant brillantment guanyà l'istiu passat el primer, tindrà lloc definitivament dijous, si una circumstància imprevista no ho impedeix.

A la vetlla dels campionats d'Europa i d'Espanya de la categoria del pes ploma, estem assistint a una revisió de valors, el primer acte de la qual fou el match Cañizares-Ciclone, que ressenyem més amunt i que el pròxim encontre Vallespín-Gironès permetrà de cloure d'una manera decisiva en el sentit de poder establir una exacta classificació.

Josep Gironès, el rival directe de Young Ciclone, ha batut, com ell, Denain i Paul Gay, els seus partidaris són nombrosos i els seus darrers combats han estat altres tants èxits ressonants. Molt poc impressionable, Gironès no es deixa enlluernar pels seus èxits i segueix la seva carrera pas a pas, preparant-se a consciència abans de cada combat, i sense acceptar-ne d'altres que aquells que creu que pot acceptar donat l'estat dels seus avenços. Forçosament un dia Gironès haurà d'heure-se-les amb les grans figures de la seva categoria de pes, però això serà quan ell cregui que pot reeixir plenament. Mentres ant va refent el seu record: batut per Paul Gay una vegada, va aconseguir treure's l'espina d'aquesta desfeta batent-lo d'una manera indiscutible. Batut també per Vallespín després d'haver-lo knockoutat anteriorment, tracta ara de rectificar aquesta altra desfeta. Ho aconseguirà?

Lluís Vallespín, després d'un llarg entrenament, pujarà al ring del Mundial "necessitant" fer una bona actuació, ja que ell sap per experiència que els seus partidaris no tenen en ell una fe cega i que només el volen tornar a veure quan ha fet en el combat anterior una d'aquelles exhibicions mestres en ciència pugilística.

Si Vallespín es reserva, això és fatal, el públic li gira l'esquena sense concedir-li la més petita atenuant. Sabem de bona tinta que Vallespín té ganes de reeditar una de les seves grans proeses. Si ho aconsegueix tothom hi guanyarà.

Manuel Gonzàlez, contra Llorenç Vitrià, i Mestres, contra Ros

A la mateixa reunió del Mundial Esport Manuel Gonzàlez posarà el seu títol en joc davant Llorenç Vitrià. Aquest combat, que ja va fer-se una vegada, i que guanyà Gonzàlez, va oferir la particularitat que Vitrià pujà al ring per compromís. Ara, amb el degut entrenament, és més fàcil que el resultat sigui diferent.

Mestre, un dels nostres més científics lleugers boxarà contra Ros, welter ex-amateur i ex-campió de Catalunya de la categoria.

DIJOUS Mundial Sport. - González - Vitrià i Vallespin - Gironès, 12 rounds

UN MATCH TOMAS TOMAS - MOLINA

La passada setmana fou signat el match Tomàs Tomas-Molina, campions d'Espanya i de França, respectivament, que tindrà lloc el dia 6 de setembre pròxim a Sant Sebastià, en la mateixa reunió que Paulino Uzcudun boxarà amb l'anglès Phil Scott.

La conclusió d'aquest encontre representa per al nostre compatriota un pas decisiu en la seva brillant carrera pugilística. Tomàs Tomas, vencedor de Ricard Alís i de Las Heras, trobarà en Molina un adversari ple de vigoria que en el seu darrer match aconseguí fer match nul amb Piet Hobin, al qual ben pocs poden vantar-se d'haver batut.

No cal pas negar que una victòria de Tomàs Tomas damunt Molina el posaria immediatament en condicions de reclamar el campionat d'Europa de la categoria que detenta l'italià Bruno Fratini.

NATACIO

El torneig copa "Moltfort's" entre el C. N. Mataró i el Club de Mar, en puntuació és guanyat per aquest darrer :: El Mataró guanya les proves individuals i de Water-Polo

En aigües del Club de Mar, tal com estava anunciat, es féu el torneig copa Molfort's, donatiu de la casa Rectoret i Companyia, de Mataró, l'exemple de la qual fóra bo que tots els nostres industrials imitessin, ja que a l'ensems que fan una propaganda molt eficaç, donen lloc a què l'esport progressi a grans gambades. Si bell és l'exemple, igualment digne és imitar-lo.

Per a la possessió de la copa s'establí la següent puntuació: per a les curses individuals, el club vencedor dos punts i el vençut un; en les de relleus, tres i un punt, igual que en water-polo.

La festa seguí el següent ordre:

100 metres, estil lliure: primer, Tuñi (C. N. M.) 1' 28"; segon, Mananta (C. de M.), 1' 45"; tercer, Vinyals (C. de M.), 1' 52". Des de bon començament Tuñi es posà al cap, accentuant el seu avantatge en l'"sprint" final.

100 metres braça de pit: Primer, Majó (C. N. M.), 1' 39" 2-5; segon, Prat (C. de M.), 1' 48". Igual que en la cursa anterior el representant del Mataró de seguida es posà davant, fent l'embalatge final d'una manera magnífica. Prat, del C. de M, féu un bon debut, ja que era la primera volta que corria. El seu estil és molt poc eficaç, defecte que amb constància pot corregir. També prengué la sortida un altre representant del C. de M., Mirandes, que es retirà als 50 metres.

200 metres, relleus per estils (4 per 50): Primer, equip del C. de M., compost per Queralt (esquerra), Guibernau (braça), Brun (ower), Ll. Vila (crawl), 2' 39" 4-5; segon, equip del C. N. M., format per Tuñi I, Majó III, Cirés, Tuñi II, 2' 43" 1-5. Tots els del Club de Mar anaren guanyant avantatge sobre els seus contrincants, distingint-se En Vila, que féu uns 50 metres admirables.

250 metres relleus, estil lliure (5 per 60): Primer equipu del Club de Mar format per Fèlix I, Fèlix II, Brun, Gibernau, Vila, 3' 7"; segon, equip del Mataró, per Cabot, Majó III, Majó II, Cuadrada, Tuñi, 3' 9" 4-5; tercer, un altre equip del C. de M., fora de torneig. Com sempre, aquesta fou la cursa de l'emoció, ja que anà molt igualada, no decidint-se la victòria fins als últims relleus.

50 metres, neòfits (local): Primer, Rauret, 41"; segon, Lozano II, 45"; tercer, Martínez, 45" 3-5; quart, Domingo, 48", i cinquè, Manzanares. Digna és d'esmentar l'actuació d'En Lozano, que per la seva poca edat i figura posà en perill la victòria d'En Rauret.

250 metres, relleus, estil lliure (10 per 25): Primer, equip del Club de Mar, per Gibernau, Félix I, Félix II, Brun, Vila, Sarsanedas, Achon, Alvarez,

Segon, equip del Mataró, per Cabanyes, Cabot, Pines, Cuadrada, Casabella, Cirés, Roca, Tuñí, Majó III, Majó II 3' 59" 2-5. Els temps són prou eloqüents per estalviar-nos de dir res.

Partit de water-polo. — Els equips es formaren com segueix: C. N. M., Roca, Casabella, Pons Majó I, Tuñí, Majó II, Cabot; C. de M., Prats, Ca-

MUNDIAL Sport. La millor i més gran vetllada: 48 rounds i dos campionats

baní, Sarsanedas, Serinyà, Achon, Gibernau, Félix. El partit transcorregué amb una igualtat que no era d'esperar, ja que formaven part del Mataró alguns elements de categoria superior a la del Club de Mar, fou un encontre disputadíssim i bastant dur. A honor dels vençuts cal dir que lluitaren amb desgràcia, ja que al final de la primera part feren un gol que l'àrbitre no donà per vàlid per haver ja tocat el descans, i En Félix i Serinyà perderen dos gols que havien d'haver estat inevitables, si no que la precipitació i la por de no fer-los, els els feren perdre.

El Mataró jugà bé, fent a voltes jugades magnífiques, com per exemple, l'últim gol fet per Majó. El resultat fou de 3 a 1.. Els millors foren pel C. N. M., els de Majó II i III, i pel C. de M, En Serinyà. Arbitrà En Malagrida a satisfacció de tothom

Per al conjunt de les proves guanyades queda en possessió de la copa Moltfort's el Club de Mar, ja que aquest obtingué 12 punts per 10 del Mataró.

En el Club de Mar la natació avança a grans gambades. Amb tot li falten nedadors individuals per representar-lo en aquesta mena de lluites. Indiscutiblement que hi deuen ésser, el que és, que els falta la perseverança de l'entrenament per arribar a un lloc envejable.

L'organització fou perfecta; davant del Club de Mar amb ponts flotants fou feta una magnífica piscina, on desenrotllaren les proves d'una faisó que va complaure del tot el nombrós públic que hi acudí.

A TARRAGONA

El concurs social del Nàutic

Aquestes dues festes han continuat al Nàutic les proves del concurs social per equops que ve celebrant aquesta societat.

La classificació ha sofert algunes variacions, quedant, però, a primer lloc l'equip vermell, on es manté des del primer match per ésser, sens dubte, el millor. Els altres, més igualats, vénen sofrint alternatives, no essent fàcil preveure de quina manera quedaran classificats definitivament.

Els temps que es fan en aquest concurs són certament dolents, però vénen tenuats per la forma com han d'efectuar-se les proves sense que els nedadors puguin ajudar-se amb els peus en els viratges, a causa de no tenir-ho disposat encara el Nàutic, pel que es refereix a Natació, per deixar el record díaquesta travessia—unes 3 milles ben concursos així.

La classificació actual és: Vermells, 57 punts; verds, 32; grocs, 32; negres, 23; blancs, 6.

Travessia
Banys Miracle - Club Nàutic

El dia 9 del corrent dos nedadors d'un grup anomenat "La Papallona", que s'entrenen a la platja del Miracle, reeixiren en l'intent de rebaixar el redor d'aquesta travessia — unes 3 milles ben grasses — que detentava en Miquel Ferrer en 2 hores 50 m. Els esmentats nedadors, de nom Ravés i Domènec, deixaren el record en 2 h. 30 m.

Creient que podia rebaixar-se encara, en Ravés, acompanyat d'un altre nedador del mateix grup, en Diaz, varen intentar novament la travessia abans d'ahir. Comboiats per un bot del Club Nàutic, deixaren els banys del Miracle a les 8 h. 31 m. del matí, i arribaren al varador del club sense cap contratemps a les 10 h. 48 m. 22 s. 3-5. El record, queda, doncs, detentat per en Ravés i en Diaz amb el temps de 2 h. 17 m. 22 s. 3-5.

Aquesta travessia comprèn la distància sobre les quals corregueren en els Campionats de Catalunya d'enguany els 2.000 metres mar lliure, podent dir que el començament i final d'aquests equidisten de l'establiment de banys del Miracle i del Club Nàutic.

Básculas : Arques per a cabals

Pibernat

Carrer de Parlament, 9

FUTBOL

Comentari de la setmana

Per tal d'evitar la continuada rapinya de jugadors de rellou nascuts a Clubs de més o menys modesta categoria per part dels que disposaven dels suficients arguments de convicció, és a dir, dels que es trobaven en estat més pròsper, va ésser que es prengué l'acord de no consentir els transferiments sense comptar abans amb el permís del Club de procedència, i en ésser procedent el jugador que passés d'un Club a un altre d'una altra demarcació, calia que la Federació de procedència donés també el seu consentiment.

Heus aci un acord que va ésser rebut amb general aplaudiment per part dels que saben avantposar els interessos esportius generals als particulars.

Certament significava una millora en els nostres costums. Millor dit, era el fre que la imposava, i amb ell s'acabaria d'una manera automàtica el despullament abusiu que as feia als Clubs febles—febles comparats amb els més forts—d'elements valuosos, pujats al Club, la vida del qual depenia en certa manera del concurs dels mateixos.

No ens proposem censurar l'acord. Reconeixem que era imprescindible davant els abusos escandalosos que se succeïen, pero sí volem remarcar només que a l'abús dels jugadors que escoltaven les ofertes temptadores del millor postor, ha vingut un abús dels Clubs que per bé que no hagi estat molt accentuat és digne d'un breu comentari.

En l'estat actual de l'organització del nostre fútbol, la situació dels jugadors legalment i referint-nos a la seva dependència envers les associacions esportives, és molt pitjor que la dels mateixos professionals anglesos. Un "pros" anglès té manera de sortir-se d'un Club sempre que hi hagi suficients motius que justifiquin la sortida. Clar és que la legislació dóna garanties suficients als Clubs, però — cosa veritablement paradoxal — mai són tan absurdament absoluts com en les nostres organitzacions.

En els nostres mitjans futbolistics si un jugador vol separar-se d'un Club per les raons que sigui, si aquest s'entesta a negar el seu assentiment a la baixa, el jugador no té cap defensa possible. En la majoria de casos els fets semblen donar raó al Club, abonant la seva actitud irreductible, ja que es tracta d'evitar captacions de voluntats fetes irregularment. Però es pot donar també el cas i segurament s'ha donat que moltes vegades no es tracta de desitjos que obeeixen a motius d'ordre econòmic, sinó a causes d'altra índole. Per exemple, pot ésser possible un desacord fonamental entre el jugador i els directius quant al que aquests volen exigir al primer; pot haver-hi discrepàncies d'ordre moral o ideològic entre els mateixos jugadors, i pot donar-se el cas de produir-se qüestions de delicadesa que facin així mateix impossible la convivència d'un jugador en una collectivitat.

En aquests casos, si les persones que menen els destins d'un Club no tenen el do de fer-se càrrec i si obliden que el frec dels més vius sentiments serà en perjudici del rendiment de qui el representa, i també si té intervenció la rancúnia que demana la total inutilització d'aquell, la situació del mateix és difícil, sense que els reglaments puguin emparar-lo, donant solució del seu cas.

Aquí en l'ordenació dels jugadors impera el jus utendi et abutendi *del Dret romà. De persones queden convertits en coses — les excepcions són rares—, fent possible que entre* amateurs *es doni el cas de l'absurd que no és possible trobar dintre el règim dels professionals.*

Se'ns dirà que de l'abús dels uns n'ha vingut l'abús dels altres. És fenomen natural en tots els ordres de la vida. Però hem de pensar que la injustícia dels procediments i les disposicions d'ara són tan inacceptables com la conducta desenfrenada d'abans depenent de l'absoluta llibertat que hi havia de contractació.

Confessem que és difícil arribar al terme mig de justícia. No és qüestió únicament de reglamentacions, sinó de persones. No obstant, creiem que s'imposa reaccionar contra les facultats absolutes que les lleis d'ara donen al Club, àdhuc prescindint de l'espectacle llastimós que ofereix la cobejança desmesurada de molts dels nostres amateurs, contra la qual poden i deuen mantenir-se limitacions i sancions.

A més a més creiem que és forçós fer una diferenciació entre els jugadors. Una cosa és el jugador que el Club ha contribuït a formar i una altra és aprofitar els serveis d'un procedent d'una associació distinta, en la formació del qual no ha intervingut per a res. En tots dos casos és lògica la defensa dels interessos del Club al qual pertany. Però ¿com és possible acceptar que les lleis emparin a aquest en un mateix grau?

Si no fos per altres causes de cabdal importància, aquesta seria una, que també en té, que ens faria renegar de l'actual règim de confusió i ens forçaria a reclamar imperiosament el definitiu reconeixement de l'estatut del professionalisme.

EL GUAITA

Magnetos **Bosch** Bugies

FESTA MAJOR DE GRACIA

Els partits organitzats pel C. D. Europa se celebren sense oferir cap nota digna d'ésser remarcada

L'Europa organitza aquest any els acostumats partits coincidents amb la Festa Major de la barriada de la seva residència, amb el concurs de la Unió de Sans i el C. S. Sabadell.

Dels partits pot dir-se que foren uns de tants, que com hom podia suposar no havien de constiutir cap nombre sensacional en el programa d'actes organitzat pel Club de Gràcia, per mancar-hi el factor novetat que hi havia en els partits d'altres anys.

El club es limità a complir un deure tradicional, que les circumstàncies han fet que es complís passant sense pena ni glòria. Anem, sense més preàmbuls, a comentar breument els encontres:

Primer partit:

L'Europa perd amb la U. E. de Sans per 2 a 0.

El partit jugat dissabte entre l'Europa i la Unió de Sans, fou un partit vulgar. Aquest és l'adjectiu que millor li escau en apreciar el joc emprat en els noranta minuts reglamentaris. Sens dubte hi hagueren jugades meritòries per part d'ambdós bàndols, però foren certament rarissimes, i a no ésser el Sans a la segona part, en certs moments en que a l'entusiasme dels seus jugadors s'hi ajuntà l'encert, cap dels equips estigué a l'alçada de llur categoria.

L'Europa començà el partit força bé. En la primera part es pot dir que dominà la situació. Defenses i mitjos foren una tanca per als davanters sansencs, fins al punt que per a Bordoy la tasca fou fàcil. Els jugadors de l'atac del bàndol gracienc arribaren sovint a la porta de Pedret, sense que la fortuna els acompanyés quan rematayen les jugades. Val a dir, però, que la tasca de la línia d'atac no arribà mai a excellir amb molt de relleu. Cap a les darreries del primer temps, l'ala dreta de l'atac del Sans féu algunes escapades perilloses; en una d'elles, Rini fou travetajat, i en donar l'àrbitre el corresponent càstig des de l'àrea de penalty, Martínez assolí el primer gol.

Després del descans l'aspecte del joc canvià per complet. El Sans s'imposà gairebé del tot, mantenint la bala en terreny contrari. L'Europa aguantà valentament les escomeses dels blanc-verds, però evidentment els mitjos i en part la defensa, foren cada vegada més imprecisos i àdhuc algun jugador tingué moments de desconcert. Per si això fos poc, els davanters no mantingueren el degut lligam amb les altres línies, donant en conjunt el bàndol europeu una impressió de desordre i d'impotència que contrastava amb el joc entusiasta i sempre perillós dels jugadors del Sans. Bordoy hagué d'intervenir diferents vegades, i sempre ho féu amb fortuna, però en certs moments la sort salvà la porta guardada per ell. Els darrers minuts del partit, després que Peidró havia marcat per al Sans el segon gol, aprofitant una fallida de Serra, els graciencs reaccionaren assetjant el gol de Pedret, i algunes ocasions que tingueren de marcar foren desaprofitades pel poc encert en els moments decisius.

En conjunt, com hem dit, un encontre poc brillant, en el qual l'entusiasme dels jugadors de la Unió, agermanat amb el seu millor entrenament o tal vegada la superioritat en mitjans físics, s'imposaren al bàndol cansat o poc entusiasta de l'Europa, i sortiren vencedors per 2 a 0, tant pel ma-

EUROPA - SANS
Serra aprestant-se a interceptar un atac dels unionistes

jor mèrit del seu joc emprat com per la mala tarda dels davanters de l'equip contrari.

El Sans jugà sense Feliu i Gularons, com era ja del domini públic. Soligó, que jugà de mig centre, fou suplert en els primers moments per Moliné. Encara que la voluntariosa actuació d'aquest no fou dolenta, mancà al bàndol un mig centre. El millor fou la defensa, en la que Perelló sobresortí. Després, la davantera, en la qual excelliren els interiors, ben secundats per les ales. Peidró complí a mitges. El més remarcable de l'encontre fou l'actuació de Tonijuan com a mig dreta.

A l'Europa, Alcoriza fou el millor. A la davantera, Cella—per bé que perdés tota ocasió de marcar—i Gironès, i en els mitjos Serra, foren els qui més es distingiren. També cal esmentar la bona actuació de Bordoy.

Arbitrà el senyor Sojo, i la seva tasca fou molt deficient, per bé que el públic en tingués bona part de culpa. Es intolerable que encara hi hagi qui va als partits amb l'únic intent de donar proves de la seva incultura, com fou el cas d'un grup nombrós de maleducats que s'aplegaren diumenge al camp de l'Europa.

Els bàndols eren els següents:

Europa. — Bordoy, Serra, Alcoriza, Serra, Pelaó, Maurici, Gironès, Peirò, Cros, Cella i Montbrió.

Sans. — Pedret, Perelló, Balasch, Tonijuan, Moliné, Calvet, Rini, Monleon, Peidró, Martínez i Oliveres.

Segon partit:

Empata a un gol amb el Centre d'Esports de Sabadell,

Diumenge se celebrà un segona partit entre els primers bàndols dels clubs esmentats. Potser en dir els primers bàndols no ens ajustem ben bé a la veritat, puix l'Europa presentà una davantera formada per suplents. En canvi, el Sabadell arrenglerà el primer onze que defensa actualment els colors del club. El resultat del primer encontre es nota en el públic, que fou menys nombrós que dissabte.

El resultat fou un empat a un gol, i el partit, en conjunt, fou de millor qualitat que el del dia abans. Els mitjos i els defenses europeus, com també Bordoy, tingueren tots ells una tarda molt bona. Això féu que durant el primer temps l'Europa fos gairebé sempre dominador, per bé que les insistents temptatives davant la porta sabadellenca no reeixiren per manca d'encert i d'acurat joc de conjunt de la davantera de l'onze. Malgrat del mestratge que tingué l'Europa de la situació, el Sabadell s'apuntava a poc de conmençar el seu punt, en una ràpida avançada de l'ala esquerra que rematà amb fortuna Sangüesa.

La segona part de l'encontre tingué moments força interessants, i es jugà bé per part d'ambdós equips. Començà també amb persistent domini dels blancs, per igualar-se el joc després, i canviant-se el domini a la segona meitat de la part, i després d'haver marcat Xavier el punt d'empat, veient-se en els sabadellencs desigs boigs d'emportar-se'n la victòria, el que impediren els defenses del bàndol gracienc, sempre afortunats en la seva tasca anulladora.

En conjunt, pot dir-se que el partit, sense arribar a ésser una cosa extraordinària, no va defraudar el públic, el qual veié una lluita correcta, formosa, aferrissada, en la qual de tant en tant relluien jugades de positiu mèrit dels dos bàndols.

En fer el comentari de l'actuació d'aquests, és de remarcar el bell partit fet pels mitjos de l'Europa, que empenyeren constantment els seus davanters amb les seves passades seguides. Molt bé es portà, així mateix, la defensa, en la qual no hi cap fer diferències entre els jugadors. També Bordoy complí defensant el seu lloc. En arribar a la davantera hom ha de plànyer que no sabés aprofitar-se de les belles ocasions preparades pels mitjos. La línia actuà senzillament d'una manera lamentable durant el primer temps. Després millorà quelcom, però en conjunt la característica fou més l'entusiasme que la bona tasca feta a consciència. Indubtablement Peiró fou el millor, fent coses assenyades que no li havíem vist en altres encontres; amb constància pot fer-se un bon jugador. A la segona part ens agradà també Bonfill, i en algunes jugades—no moltes—Xavier. Els extrems foren deficients. De jugar només els titulars, un altre hauria estat el resultat per part del bàndol del club propietari del terreny.

El Sabadell féu una primera part fluixa. Sort tingué que les ofensives europees no tenien cap malícia. Al segon temps anà millorant, fins al punt de donar-nos l'equip una bella impressió de conjunt. No gens menys, si l'haguéssim de jutjar per aquest partit, diríem que el Sabadell ha perdut respecte a la temporada darrera, però no pot fer-se cas dels partits jugats en aquest temps, i menys quan a un bàndol li manca algun jugador, com és el cas del Sabadell. Cabedo fou el puntal de la defensa, amb la seva experiència i el seu coneixement dels bons trucs de l'ofici. Els mitjos molt febles, en els quaranta cinc minuts primers, milloraren molt després; Tena II fou el millor. A la davantera, l'ala esquerra fou l'única perillosa al primer temps; després canviaren els interiors de llocs, i sembla que el canvi era profitós, car es veieren jugar tots els components de l'atac. Zamora, Sangüesa i Sans excelliren del conjunt.

Arbitrà Villena, fent una tasca passadora, per bé que sofrís errors, algun de consideració, en els quals tingueren bona part de culpa els "linesmen" que, com de costum, foren de vegades d'una parcialitat enutjosa.

Els equips que s'enfrontaren foren els següents:

Sabadell. — Casanovas, Cabedo, Payà, Morera, Tena I, Tena II, Pastor, Martí, Zamora, Sangüesa i Sans.

Europa. — Bordoy, Serra, Alcoriza, Serra, Pelaó, Artisus, Brunet, Peiró, Xavier, Bonet, Bonfill i Vidal.

I heu's ací com l'Europa ha jugat els partits de Festa Major, complint amb el deure tradicional, sense que de les jornades pugui afegir al seu nom el més petit segell de glòria. No obstant, aquests partits han posat en evidència que els jugadors de l'Europa, si volen continuar la bella història del club en la propera temporada, necessiten sotmetre's a una preparació severa i minuciosa. No parlem pels resultats; parlem per la forma mostrada per algun d'ells aquests dies.

Smiler

ELS PARTITS DEL GRACIA

Amb el Júpiter, i amb el Terrassa, empata, tots dos dies, a un gol

Al camp del cercle d'aquest nom tingueren lloc aquests dos partits celebrats, respectivament, contra el Júpiter i l'endemà contra el Terrassa, i que malgrat la qualitat dels equips contendents no revelaren res més que una grisor general en el joc i en els jugadors.

Si es pot fer una salvetat cal esmentar el partit del segon dia. El Terrassa aconseguí, per mitjà de la vivesa de joc que el caracteritza, d'interessar el nombrós públic que presenciava la partida, i que per breus moments es cregué presenciar un competit encontre.

La manca d'interès d'aquests partits és degut a l'apatia que, sobretot en el primer dia, s'observà en els rengles del Gràcia. Amb el Júpiter la davantera s'entengué poc, sobretot la dreta de la línia era inexistent, car d'altra manera a Montoliu no li hauria estat tan fàcil anullar per aquesta banda l'atac vermell. Orriols, el davanter, és l'únic que amb el seu entusiasme i voluntat pogué fins a vegades compensar els desencerts dels seus companys.

De la resta de l'equip cal significar Cortès, el notable mig esquerra, que a cada nova partida que li veiem s'assegura més per a aquest lloc. El seu treball s'arrodoní més el segon dia que el primer. Els defenses que ha presentat el Gràcia en aquests partits van resultar insuficients. A desencerts d'ells són atribuibles els dos punts en contra de l'equip vermell. La parella Saura-Agustí, que actuà el primer dia cap a la segona part, s'anà assegurant i rectificant els errors que havia comès, però la línia Cumi-Marin no podia anar de cap de les maneres. La inseguretat hi era ben palesa. Prova d'això és que a la segona part Cumi va ésser substituït per Cortès, tapant el buit d'aquest Gumbau II, el qual complí discretament. Palau,

BADALONA - ILURO
Florensa, de Mataró, bloquejant una bala